

"En jaksa enää, me ollaan kävelty jo ainakin viisikymmentä kilometria, ja vielä suossa", läähätin "Valittaa ainakin vielä jaksat, ja meillä on tehtävä", Laina vatasi "Etkö voisi jotenkin edes kovettaa maan niillä voimillasi, tai vielä parempaa teleportoida meidät metrin päähän siitä mistälie paikasta jonne olemme menossa?", jatkoin toiveikkaasti. "EN!", hän sanoi jyrkästi. "Ja mikä vastaus tuokin nyt oli", tuhaudin. Jatkoimme matkaa hiljaisuudessa. Me olimme neljännellä yhteisellä tehtävällämme, ja tämä oli kaikesta tärkein, tämä oli se joka päättäisi koko maamme tulevaisuudesta. Ennen oli hullu kuningas, nyt oli hänen neuvonantajansa tytär, ja hän ei ollut hullu vain oikeasti "Paha". Meidän täytyi päästä hänen lähelleen, ihan sama millä tavalla, ja sitten täytyi varastaa häneltä "se tärkein", ei silti että me tiedettäisi mitä se oli mutta periksihän me ei annettu. Oli ilta, me oltiin leiriäytetty suon reunalle, ja sanoin Lainalle että lähdän pienelle kävelyllä, lähdin selvittämään asioita päässäni, minä olin väsynyt näihin iänikuisiin tehtäviin Lainan apulaisena, sillä Laina oli vieläkin "ainoa toivomme", kuten kaikki sanoivat. Laina sitä, Laina tätä, mutta entä minä? Oli onnea jos edes joku muisti nimeni, saati sitten mitä tein. Olin kyllästynyt siihen. "Miksi?", kysyi Melina. "VAI MIKSI! Öh...", Laina vastasi "Koska, minä olen heidän ainoa toivonsa" "Mutta etkö tiedä mitä voisit saada, ikuisen elämän, ja melkein loputtomasti valtaa" "Ei...", nyt Laina puhui jo hieman epäilevästi. "Vai eikö. Oletko aivan varma, ajattele, vielä kerran, mitä sinä saat siitä että pelastat maailman kerta kerran jälkeen, ja ajattele mitä kaikkea voisit saada tästä" "Mutta entäs muut ihmiset?", Laina sanoi "Miten heille käy" "Sinä olet tietysti heidän hallitsijansa, minun rinnallani, ja eihän sinun tarvitse heistä varsinaisesti välittää", Melina ei antanut periksi. "Hyvä on". Kuninkaan neuvonantajän tytär Melinan kasvoille levisi hymy. Kun minä tulin takaisin kävelyiltäni Laina oli ihan outona, hän ei puhunut eikä mitään, hän vain istui syrjässä outo ilme kasvoillaan. Hän oli kuin kaikki muut, ei edes huomannut minua enää. Niin hän istui varmaan monta tuntia kunnes hän yhtäkkiä nousi ylös ja katsoi minuun luonnoton ja hieman pelottava virne kasvoillaan. "Anteeksi, mutta minun täytyy lähteä" "Mitä! Miksi? Ja minne?", kysyin hämmentyneenä "Sitä sinun ei tarvitse tietää", hän sanoi kylmästi ja myös tapa jolla hän katsoi minuun oli pelottava, siinä oli ylemmyydentunnetta, sääliä ja jäätävää vihaa. Ja kenties ihan vähän anovaa siinä oli. "LAINA! tule järkiisi, mitä on tapahtunut?", sanoin jo hätäntyneenä. "Hyvästi Rose", hän sanoi ja katosi. "Laina..." minä itkin hänen peräänsä. Kaiken hämmennyksen ja surun seassa silmistäni virtasi myös ilon kyyneliä; hän oli sanonut nimeni. Ensimmäisen kerran vuosiin. Mitä tehdä nyt, en tiennyt minne Laina olli mennyt, mutta pelkäsin pahinta. Että hän ei ollut jättänyt vain minua main myös loppumaailman pinteeseen ja itse vaihtanut puolta. Melinan suostuttelun takia. Halusin ainakin uskoa että se oli niin, mutta sisimmässäni tiesin että hänessä oli aina ollut vähän liiallisesti kunnianhimoa ja vallan arvostusta. Ei nyt pois senlaiset ajatukset, mitä minä nyt teen? Minä päätin että lähtisin takaisin alkuun, tapaamaan muita, kysymään neuvoa ja ilmoittamaan Lainasta. Reaktio ei ollut aivan niin räjähtävä kun olin odottanut, he olivat näemmä saaneet jo jotenkin tietää tästä mutta he yllättyivät siitä että minä olin vielä täällä ja he miettivät jo kuumeisesti miten me saataisiin Melina voitettua nyt kun meillä ei ollut Lainan voimia puolellamme, ja mikä vielä pahempi ne olivat vastassamme. Meillä ei ollut toivoa jäljellä. "Lähetetään... Hänet!", sanoi joku ja osoitti minuun päin. Ensimmäinen reaktioni oli suunnillen tämänoloinen "Ei, Mitä häh, en voi, SKRÄÄÄÄÄH". Mutta lopulta minut puolipakotettiin, puolisuostuteltiin tehtävään. Ja niin minä taas lähdin samalle vaivalloiselle matkalle, ja ei mitään paineita mutta maailman kohtalo lepää harteillani. En usko mustaan ja valkoiseen ihmisissä, kaikissa on harmaata, kukaan ei ole sidottu rooliinsa. Tätä minä toistelin itselleni tarpoessani

eteenpäin matkalla hyvin todennäköiseen tuhooni. Olin jo miettinyt suunnitelman, ja päätin hyödyntää sitä että kukaan ei ikinä muistanut minua, sillä satuin arvaamaan että Melina pitäisi Lainan kaukana itssestään sillä Laina oli vakava uhka hänelle. Ja kukaan muu ei muistanut minua joten minä soluttautuisin Melinan kartanoon, ja yrittäisin selvittää mikä oli se tärkein, en toivonut paljoa, en itseasiassa olisi halunnut muuta kuin vain paeta kauas pois, mutta silloin syyllisyys varmaankin vaivaisi minua lopun ikääni. Joten jatkoin vain. Mutta en todellakaan osannut odottaa sitä mitä sain ensimmäisen kerran kokea Melinan kartanossa.